

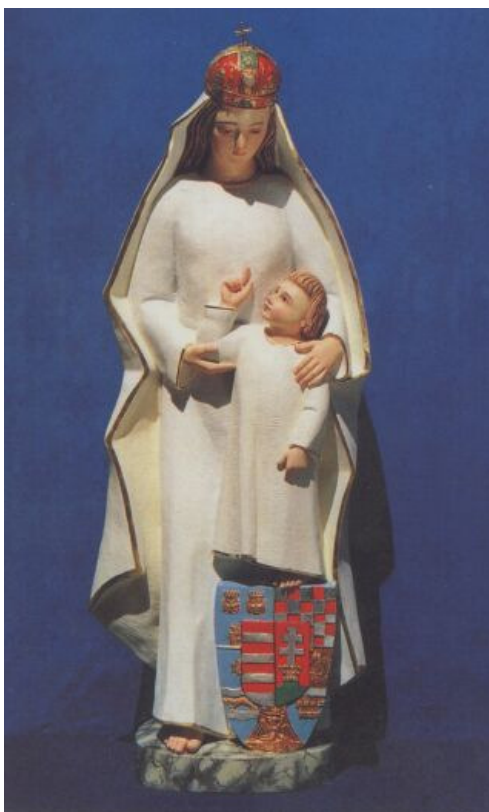
Magyarok Nagyasszonya

Magyarok Nagyasszonya ünnepén felidéz-
zük történelmi emlékhelyeinken Szent Ist-
ván alakját és tettét, ahogy Boldogságos
Szűzanyánknak felajánlotta koronánkat,
nemzetünket, gyötrelmeinket és dicsőségünket, vagyis
egész népünket fájdalommal és örömeivel együtt. Annál
is inkább, mert Szent István
nem hagyta ránk annak do-
kumentumát, hogy miért
választotta a mennyekbe
felvett Szent Szűzet arra,
hogy szakrálissá lett Szent
Koronáját felajánlja Neki,
és nemzetének jövőjét ki-
rállyó, anyai oltalmára
bízta. Mi szerencsésnek
tarthatjuk magunkat, mert-
hogy ezt az örökséget im-
már ezer esztendeje hor-
dozzuk, és bármennyire
voltak is a magyar népnek
zivataros századai, megtör-
ve bár, ám nem megtörten
él nemzet a hazában.

Elgondolkodhatunk azon is, hogy az isteni
gondviselés mennyire figyelmes volt hoz-
zánk, mert a magyar nemzet Európa népei
között elsőként - és valóban elsőként - tar-
totta királynőjének, rangban mindenki fe-
lett első asszonyának, a Nagyasszonyának
a Boldogságos Szűz Máriát. Utánunk jöt-
tek a lengyelek, jóval később a bajorok,
majd a többi nemzet.

A magyar nép mindig átélte, hogy Mária
segítsége ott volt mellette, hiszen öt évszá-
zadon át pénzeit arról ismerték meg, hogy
Mária képét ütötték rá: országunkban má-
riással fizettünk. Alakja ott volt a szabad-
ságért vívott zászlónkon.

Mária pedig árnyékként követte Jézust.
Életében egyszer-kétszer lépett előtérbe,
de csak ott, ahol az Ő élete a fia életében
fontos lehet. Mária jelenléte csak ilyenkor
olvasható az evangéliu-
mokban. Öröm idején, mint
a kánai menyegzőn, re-
ményt adó igehirdetésben,
mint Galileában, amikor
felkereste Őt Márk evangé-
liuma szerint. És az út vé-
gén, a szenvedés óráiban, a
kereszt alatt, amikor ott állt
a Fájdalmas Anya, Fia meg-
váltó művének beteljesedé-
sekor. Így tapasztalhatjuk
meg mi is nemzetünk életé-
ben, jövőnkre irányuló ter-
vezéseinkben a Nagybol-
dogasszony jelenlétét: a mi
fájdalmainkban, keserűsé-
geinkben, szabadulást és
üdvöt adó keresztjeinkben.
Nyugalommal tölt el ben-
nünket, reményt ad és ez
örömünk forrása.

Szent István mily nagyszerű tettet és örök-
séget hagyott ránk. Elkötelezte értelmün-
ket, erőfeszítéseinket és a szívünket, ami-
kor a Szent Szűznek átadta a magyar né-
pet, felajánlva Neki a Szent Koronát. Ve-
gyük észre azt is, hogy régi költőink, vitéz-
lő és küzdő elődeink öröksége kötelez:
Mária életének erényei, cselekedetei bele-
rajzolódottak a magyar nemzet történelmé-
be. Ezt az örökséget kaptuk, ezt az öröksé-
get kell hordoznunk és továbbadnunk. Vi-
gáznunk kell rá: szent kötelességünk
nemzetünk jövője érdekében az új keresz-
tény évezred kezdetén.

EGYHÁZ A VILÁGBAN

A Szent Liturgiáról

XVI. Benedek arra kért minket, keresztényeket; tegyük fel magunknak a kérdést: „Az életemben vajon elegendő helyet biztosítok-e az imának? Milyen szerepe van az Istennel való kapcsolatomban a liturgikus imának, különösen is a szentmisének?”

Az ima Isten fiainak élő kapcsolata az Atyával. Fiával, Jézus Krisztussal és a Szentlélekkel. Az ima tehát az Istennel fenntartott kapcsolatunkat jelenti, amely megvilágítja az embertársakkal való köteleinket is. Ez a szeretetközösség a Szentháromságos egy Istennel a keresztség által valósulhat meg, amellyel „Krisztussal egybenőttünk”. Az Istennel való párbeszédet az Ő fiaiként is csakis Krisztusban tudjuk megvalósítani, és ezáltal „Atyának” tudjuk hívni Őt. Tehát a Krisztussal való szeretetközösség által tudjuk megismerni Istent, mint Atyánkat. A keresztény ember valódi önazonosságát Krisztusban fedezi fel!

De ne felejtsük el, hogy Krisztust mint élő személyt az Egyházban fedezhetjük fel és ismerhetjük meg. Az Egyház Krisztus teste. Krisztusban rátalálni valódi identitásunkra azt jelenti, hogy szeretetközösségre lépünk vele. Ez az egység nem lekicsinyít bennünket, hanem ellenkezőleg, egy magasabb méltóság felé emel, Isten fiaivá válnunk Krisztusban. Az imádság ennek tükrében pedig azt jelenti, hogy Istenhez emelkedünk saját lényünk fokozatos átalakulása által. Olyan ösvény ez, amely átváltoztat bennünket.

Hogyan tudok megtanulni imádkozni? Hogyan növekedhetek az imában? Arra kell figyelniünk, amelyre Jézus tanított minket, vagyis a Miatyánkra. Tehát Isten-

hez, mint Atyához kell fordulnunk együtt fohászkodva másokkal, az Egyházzal, elfogadva az Ő szavait, amelyek lassan-lassan egyre gazdagabb jelentéssel bírnak majd számunkra. Istennel azonban nem lehet individualista módon imádkozni. A liturgikus imában és a fohászban nem egyedüli emberként folytatunk párbeszédet, hanem az Egyház részeként vagyunk jelen. Tehát az „én” előtérbe helyezése helyett be kell lépniünk az Egyházba, amely „mi” vagyunk.

A liturgia egyetemességet jelent. A keresztény liturgia a Feltámadt Krisztus kultusza, akinek karjai tárva vannak a keresztben, hogy mindenkit Isten végtelen szere-

tete öleljen át. Fontos, hogy minden keresztény az egyetemes közösség részesének érezze magát, amely menedéket és biztos alapot jelent emberi mivoltunk számára.

A liturgia nem a múltban történt események emlékezte, hanem Krisztus húsvéti misztériumának élő jelenlé-

te, amely átjárja és egyesíti az időket és a tereket. Napról napra meg kell erősödniünk abban a meggyőződésünkben, hogy a liturgia Isten műve bennünk és velünk.

A legkisebb liturgikus szertartásban is jelen van az egész Egyház, ezért a liturgikus közösségben nincsenek „idegenek”. Minden egyes liturgikus szertartásban tehát részt vesz az egész Egyház, ég és föld, Isten és az emberek.

Az Egyház számos módon láthatóvá teszi önmagát: a szeretetszolgálat, a missziók, és az apostolkodás által. Viszont az a hely, ahol valóban megtapasztaljuk, hogy mi az Egyház, az a liturgia. A liturgikus cselekményben hisszük, hogy Isten eljön közénk és találkozhatunk vele, és szinte kézzel foghatjuk Őt.

Ebben a rovatban Assisi Szent Ferenc lelkiségét ismerhetjük meg jobban. Egy ferences író segítségével járunk ezen a lelki úton.

14. rész MISSZIÓ

Szent Ferenc missziós törekvését azonban sietteti egy egyházi esemény: a Lateráni zsinat, amely különféle határozataival és törvényeivel hat a ferences mozgalomra, és új keresztes háborút hirdet. Mint nyitott szívű, az egyháznak elkötelezett férfit, Ferencet is magával ragadja a lelkesedés. Ő azonban más következtetésekre és más eredményekre jut: erőszak helyett a meggyőzést, fegyver helyett a segítő kezét, háború helyett a misszió egyik meghatározott formáját választja. Ezeket a gondolatokat kötelező formában bele is illeszti Regulájába.

Körülbelül két évenként határoz Porciunkulában a Pünkösdi Káptalan a nagyméretű külföldi missziókról. 1217-ben küldik szét a testvéreket Ausztriába, Franciaországba, Magyarországra,

Spanyolországba és Szíriába (ahová Ferenc azonnal provinciálisnak nevezi ki Illés testvért) és Itália különböző tartományaiba. Maga Ferenc a Franciaországba induló csoportot akarja vezetni, de Ugolino bíboros meggyőzi arról, hogy neki Itáliában kell maradnia. 1219-ben a misszió a Közel-Keletre irányul: a Szentföldre, Szíriába és Egyiptomba. 1221-ben több mint harminc testvért küldenek Németországba. 1224-ben Angliába indul egy csoport. Így jóformán a világ minden ismert részét „ellátják” kisebb testvérekkel. Hamarosan azonban tovább hatolnak és valódi kalandozókká válnak.

Ferenc az 1219-es misszióban vesz részt. A testvérek egy csapatával elindul Szíriába és Egyiptomba. Damietta előtt keresztes hadakkal találkozik, amelyek éppen ütközetre készülnek. Annak ellenére, hogy Melek al Kamil szultán fegyverszünetet ajánl, Pelagius, a pápai legátus fegyveres összecsapást parancsol. Ferenc azoknak a fejedelmeknek pártjára áll, akik a szultán ajánlatát akarják elfogadni. Nyomatékosan figyelmeztet a súlyos következményekre, melyek a harcból származhatnak. Aztán mégiscsak bekövetkezik a keresztények egyik legborzalmasabb veresége. Damiettából Ferenc a szultánhoz megy, aki az iszlám egyik aszkéta mozgalmával

rokonszenvez, amely még külsőségekben is rokon a ferencesekével. Ők „szegényeknek” nevezik magukat (arabul: „fakír”, perzsául: „darvish”) vagy gyapjútalárjukról „szufiknak”. A lelki feltételek ezzel adva vannak egy néhány napos barátságos találkozáshoz. A ferencesekre,

akik a jövőben még többször élvezhetik a szultán vendégszeretetét, de magára Ferencre is maradandó hatással van ez a találkozás. Visszatérése után az Eucharisztia-ról szóló pápai írást, melyet talán ő maga sugalmazott, levelek sokaságában említi meg. Ezekben egyértelműen muzulmán gondolkodásmódot és magatartásformákat lehet észrevenni. Így például azt ajánlja Ferenc, hogy rendszeresen szólítsák fel a keresztényeket az Isten megtestesülésének és az Eucharisztia-nak az imáadására, ahogy a müezzinek hívják az iszlám hívőket imaórára. Vagy például arra szólít fel, hogy Jézus neve hallatára a földig hajoljunk meg. Hogy Ferenc is tartósan hathatott a szultánra, azt csak sejteni lehet az arab irodalom néhány utalásából.

Rozetter-Van Dijk-Matura: A.Sz. Ferenc

TESTVÉREINK A SZENTEK

Kapisztrán Szent János

(1386 – 1456)

Ünnepe: október 23.

János Dél-Itáliában, Aquila közelében, Capestranóban született. Atyja „északi báró”, minden valószínűség szerint német származású, mert a család később Tedeschinek, azaz Németnek nevezte magát. Az Anjou uralkodókkal költözött délre, és végül a nápolyi király hűbérese lett. A Nápolyi Johanna körüli bajok miatt sokat szenvedett a környék, és bizakodva tekintettek a határozott idegen úrra, azt remélték tőle, hogy megvédi a népet. De hamarosan életét vesztette, s ellenségei könyörtelenek voltak. János gyermekkorának egyik szörnyű élménye: a szeme láttára égették fel atyja várát.

János rendkívüli tehetségekkel volt megáldva, ezért egész fiatalon Perugiába küldték tanulni kora leghíresebb jogi karára. Közel tíz évig tanult. Tanulmányai befejezése után Nápolyi László rövidesen kinevezte a Nápolyi Vicaria, a királyság legfőbb bírósága elnökévé. Ezt a tiszteletet nem sokáig töltötte be, mert egy perben igazságtalan ítélet meghozatalára kényszerítették, s ez egy ember életébe került. Ekkor lemondott tiszteről, a király pedig Perugiába küldte bírászkodni. Huszonhat éves volt. Két év múlva egy kis időre a város kormányzója is lett.

Gyors karrierje és ragyogó állása birtokában eljegyzett magának egy nápolyi grófi családból való leányt, és ekkor fordulat következett be az életében.

A Perugia és Malatesta közti háborúban elfogták és börtönbe vetették. Megkísérelte a szökést, de ismét elfogták, és ekkor változott meg a lelke úgy, hogy később a megtérését látta benne. Teljesen szakított a világgal, felbontotta az eljegyzést, s belépett a ferences rendbe, mégpedig az akkor újonnan induló obszervánsok közé.

János negyven éven át prédikált, naponta legalább egyszer, s néha három óra hosszúságú volt. Ha valahol megjelent, eseményszámba ment. Városok és fejedelmek hívták meg. 1442-ben IV. Jenő megbízásából Burgundiába és Flandriába, 1451-ben Európa középső területeire ment, s mindig tizenkét testvér kísérte (név szerint ismerjük őket!), akik részben tolmácsai voltak, hiszen János mindig latinul beszélt, részben az írások szerepét töltötték be. Olykor röplapokat is készített a husziták ellen Csehországban. Járt Olmützben, Passauban, Augsбургban, Würzburgban, Nürnbergben, Erfurtban, Jénában, Magdeburgban, Lipcsében, Boroszlóban, Krakkóban. Beszélt birodalmi gyűléseken Regensburgban és Frankfurtban. Magyarországi szerepéről később bővebben is szó lesz. S miközben inkvizítorként a hit tisztaságáért harcolt, vitatkozott és prédikált, állandóan keresték mint szentéletű tanácsadót is. Mindemellett összeszedett imádságos életet élt, amely alapot adott roppant széles körű tevékenységéhez.

Prédikációi egy része írásban ránk maradt, részben a hallgatók feljegyzéseiben, részben tőle magától. Állandóan a keresztény dogmatika lényeges témáiról beszélt, amelyek körül annyi zűrzavar volt a lelkekben. Stílusa egyszerű, de képekben nagyon gazdag.

Az újlaki kolostorban visszaadta lelkét Urának Kapisztrán János is. Testét itt őrizték mindaddig, míg a török hódoltság idején ismeretlen körülmények között nyoma nem veszett. 1690-ben avatták szentté. Ünnepe 1890-ben vették fel a római naptárba, március 28-ra. Mivel ez a nap legtöbbször nagybőjtbe esik, 1969-ben az ünnepet áthelyezték halála napjára, október 23-ra.

Szentek Élete

Hogyan váljunk szentté?

VIII. rész

Dosztojevszkij előre ismerte az őszinteség álarcát viselő hazug világot.

„Maga Ferdiscsenko kezd vallani:

„Biztosítom önöket, hogy nem vagyok tolvaj; magam sem tudom, hogyan loptam. Tavalyelőtt, Szemjon Ivanovics Icsenko nyaralójában, egy vasárnap történt a dolog. Ebéd után a férfiak maradtak a bor mellett. Nekem az ötlött az eszembe, megkérem Marja Szemjonovná, Icsenko lányát, a házikisasszonyt, zongorázzék valamit. Ahogy átmegyek a sarokszobán, látom: egy zöld háromrubeles hever Marja Ivanovna kézimunkaasztalán; bizonyára azért tette ki, mert valami háztartási költségre kellett. A szobában nem volt senki, de senki. Felvettem a papírpénzt, és zsebre vágtam... magam sem értem, miért. Nem tudom, mi ütött belém. De hamarosan visszamentem, és leültem az asztalhoz. Egyre csak ültem, és eléggé izgatottan vártam, szüntelenül fecsegtem, adomákat meséltem és nevettem; aztán átültem a hölgyekhez. Körülbelül fél óra múltán észbe kaptak, és faggatni kezdték a szolgálókat. Egy Darja nevű szolgálót fogtak gyanúba. Én szokatlan érdeklődést és részvétet tanúsítottam, és kezdtem a lelkére beszélni, hogy vallja be a bűnét, mondván: a nyakam teszem rá, hogy Marja Ivanovna megbocsát neki... és mindezt jó hangosan, ott, mindenki előtt. Mindnyájan néztek, én meg rendkívüli élvezetet találtam éppen abban, hogy a zsebemben lapul az a kis bankó, és még én prédikálok. Azt a három rubelt még akkor este elittam egy vendéglőben. Bementem és kértem egy palack Lafitte-ot. Különösebb lelkiismeret-furdalást se akkor, sem később nem éreztem. De máskor bizonyára nem ismételném meg; ha akarják, elhiszik, ha nem, nem, ez engem nem érdekel. Nos, ennyi az egész.”

Milyen különös egybecsengés a „nagy író” történetével: mindkettő lopott, maga sem tudja, miért, nem érzett lelkiismeret-furdalást, és azzal zárta le magában az ügyet, hogy „loptam, és kész”, illetve „ennyi az egész”! Ám Dosztojevszkij valóban nagy író, s nem elégszik meg a felszín ábrázolásával. A tettek mozgatórugói érdeklik, s nem közömbös számára a cselekedetek erkölcsi értéke sem, ezért a társaság tagjainak szájába adott megjegyzésekkel és kérdésekkel mintegy próbálja mélyebbre vezetni a felületes bűnbevallót, s szembeítteni bűne súlyával:

„Csak persze, nem ez volt az ön legrosszabb cselekedete – mondta undorral Darja Alekszejevna.

– Ez egy lélektani história, nem pedig rossz cselekedet – jegyezte meg Afanaszj Ivanovics.

– És a szolgáló? – kérdezte Nasztaszja Filippovna, ugyancsak leplezetlen undorral és a legnagyobb megvetéssel.

– A szolgálót természetesen mindjárt másnap elkergették. Az szigorú ház!

– És ön tűrte ezt?

– Ez aztán nagyszerű! Egyszóval, oda kellett volna mennem, és magamra vállalom?! – mondta vihogva Ferdiscsenko.

– Micsoda galád dolog! – kiáltott fel Nasztaszja Filippovna.

– Nocsak! A legrosszabb cselekedetét akarja hallani az embertől, és mégis tündöklést vár. A legrosszabb cselekedetek mindig nagyon galádak is... ezt mindjárt hallani fogjuk Ivan Petrovics szájából; hisz édeskeveset számít az, hogy kívülről tündököl, és erényesnek akar látszani, mert saját hintaja van. Mintha kevés embernek volna saját hintaja... És milyen eszközökkel szerzik...

Szóval Ferdiscsenko egyáltalán nem bírta türtőztetni magát, hirtelen dühbe gurult, még az arca is eltorzult. Bármilyen furcsa is, de nagyon meglehet, hogy egészen más eredményt várt elbeszélésétől.”

NEM CSAK FIATALOKNAK

NEVELÉS

A gyermekek gondozása, nevelése nem mindig oldható meg családi keretek között, fontos tehát, hogy rendelkezésre álljanak azok az intézmények és szolgáltatások, amelyek a család tevékenységét kiegészítik. Az egész társadalom érdeke, hogy ezek az intézmények jó minőségű szolgáltatásokat nyújtsanak.

„A családoknak joga van arra, hogy részesüljenek mindazokban a gazdasági javakban, amelyek méltóságuknak és teljes kibontakozásuknak megfelelő életszínvonalat biztosítanak számukra.” - olvassuk a Szent-szék 1983-ban kiadott Családjogi Chartájában. Nem a Szent-szék adja ezeket a jogokat, csak kinyilvánítja, és védelmezi a családokat, a család intézményét a jogok megsértése ellen. Semmiféle emberi hatalom nem adhatja, de nem is vonhatja el e jogokat, a jogok megsértése, figyelmen kívül hagyása pedig bűn.

Régen a családok autonóm egységként feladataik nagy részét megoldották maguk. Több generáció élt együtt, alkalmat adva a családi munkák megosztására. Ahol erre szükség és lehetőség volt, több család is összefogott egy-egy cél érdekében, az így létrejövő intézmények azonban nem kívülről, a társadalom, vagy az államhatalom kezdeményezéséből nyújtottak segítséget, hanem belülről, a családok közösségéből. Mára alaposan megváltoztak a társadalmi struktúrák, a családok feladatai, és megváltozott a társadalom és a családok vi-

szonya is. Nincs lehetőség a „régire” helyreállítására, az erre irányuló nosztalgia nem segít a gondok megoldásában.

Mostanában napvilágot látott több felmérés eredménye bizonyítja, hogy a magyar emberek nagy része családban szeretne boldogulni és legalább két gyermeket szeretne. Az álmok azonban nehezen valósulnak meg, egyre kevesebb az újonnan alapított család, a meglévők közül is sok felbomlik, csökken a többgyermekes családok száma.

XVI. Benedek pápa mondja: korunk nagy baja az individualizmus, a materializmus és az erkölcsi relativizmus. A családbarát társadalmi infrastruktúra nem egyéneket, hanem családokat szolgál, az embereket személyként, közösségek tagjaiként kezeli. Elismeri mindenkinek az egyedi voltát, de tekintettel van a házastársi, a szülők és gyermekek közötti kapcsolatokra, azokat nem gyengíteni, hanem erősíteni igyekszik. A nevelési intézmények feladata a családdal együttműködve a gyermekek életkorának megfelelően a nemi, nemzeti, faji, kulturális, vallási identitás erősítése és érvényre juttatása.

Az erkölcsi relativizmus nem tud és nem akar különbséget tenni az érték és az értéktelen között. Az igaz és a hamis, a jó és a rossz, a szép és a csúnya, valamint a szent és a profán összemosása élhetetlen világot eredményez. A családbarát társadalmi infrastruktúra egyértelműen az érték szolgálatában áll, azt támogatja, ami igaz, jó, szép és szent.

BÍRÓ LÁSZLÓ püspök

Balázs atya válaszol

Kérdés:

A nevelés lényege, hogy érzelmekre hatva fejlesszen. Nem értem, hogy miért lenne lényegtelen az, hogy érzelmeimmel mélyen átélve a bűnbánatot gyónok. Igazi megbánás szerintem nincs is érzelmekkel átélt (kísért) alázat nélkül.

Vagyis az Úr megbocsátása sem lehet eredményes a bűnös emberre, ha érzelmek nélkül járul szentgyónáshoz, avagy érzelmi, lélekben megmozdító tisztulás nélkül áldozik.?

Balázs atya válasza:

Itt nem az érzelmek szerepéről van szó, hanem a kiengesztelés szentségéről, a gyónásról. Nagy kegyelem, ha valakinek megadja az Úr bűneinek megsiratását. Volt a liturgia történetében egy mise a könnyek adományáért. Már ebből is kiderül, hogy nem akármilyen bánatért, hanem az Istentől adott bánatért. Vagyis nem akármilyen zavaros érzelmekről van szó bűneinket illetően, hanem egy sajátos isteni adományról, amelyet Isten nem köteles megadni minden gyónáshoz. Maga a szó „bűn**BÁNAT**” – félrevezethet. A kérdezőt félre is vezette, mert ez a szó érzelmeket sugall (bánat), holott a bűnbánat alapvetően akarati döntés, hogy többé nem akarok vétkezni és mindent elkövetek, hogy a bűnököt elkerüljem; az érzelmek által sugallt bűnös cselekedeteket is.

Vannak magasabb rendű érzelmek, amelyek az emberi személy értelmében belátásaiban és szabad akaratában gyökereznek. Ezek inkább világos döntések, mint érzetek. Szakítás a bűnnel és lendület Isten felé. Aki semmiféle érzelmet nem érezve elhatározza, hogy Isten kegyelmével szakít pl. a pletykálkodásával, és elítéli az eddigi pletykás életét; és még azt is elhatározza, hogy amennyire lehet, jóváteszi - pl. böjtöl és imádkozik azokért, akikről tovább adta a rosszat, és így megy gyónni -, az igenis

bűnbocsánatban - és így feloldozásban - részesül.

Az Úr feloldozása igenis hatásos abban a lélekben, aki az Úr iránti engedelmességből elítéli bűneit és elhatározza, hogy szakít azokkal.

Tehát az igazi meg**BÁNÁS** nem annyira bánkódás (érzelmek!), hanem belátás és elhatározás a hit alapján. Teljesen más kérdés az az alapfelvetés, hogy a nevelésnek része az érzelmi nevelés: az érzelmek kiművelése. Egész társadalmunk attól is beteg, hogy a negatív érzelmek időnként elszabadulnak, valamint a pozitív érzelmek abszolutizálódnak mások kárára; sőt: akár az igazság kárára is.

Az érzelmek kinevelésének egyik lényeges pontja az, hogy mit csináljon a fiatal, amikor megszűnnek az érzelmek? Az 'érzelem-nélküliség' kezelése az érzelmi nevelés legfontosabb kérdései közé tartozik.

Pl. nagy volt a szerelem, három éve házasok.

A második gyermek születésekor az aszszony beteg; nem élhetnek szexuális életet.

Sok a munkájuk, a férjet a munkánélküliség fenyegeti. A lángoló érzelmek kezdenek elmaradni. Ugyanakkor a fiatal férjre próbál ráhajtani egy csinos munkatársnő.

„Vigasztalja, megérti őt” – stb. Miben áll az érzelmek kezelése? Abban, hogy meggyón, többet beszélget a feleségével, és elsősorban kerüli az alkalmat, hogy kimonddott szavához hűtlen legyen.

Vagyis nem megy bele ebbe a „barátságba”, vállalja a szerelem sivatagát.

Minden tehetségünk kiművelése egyben válogatás is: elutasítás és elfogadás. Elutasítása a hűtlenségnek, és elfogadása a hűségnek és igazságnak. Ez egyben fejlődést jelent.

Igen hasznos, ha keresünk egy alkalmas lelkipapert, aki segít eligazodni a válságos helyzetben. Használjuk fel az Isten kegyelmét!

Ünnepek és emlék- napok

Október

- 14. Szent Kallixtus pápa
- 15. Avilai Szent Teréz
- 17. Antióchiai Szent Ignác
- 18. Szent Lukács evangélista
- 19. Alcantarai Szent Péter
- 23. Kapisztrán Szent János
- 25. Boldog Mór
- 29. Szent Simon és Júdás Tádé

November

- 1. Mindenszentek
- 2. Halottak Napja
- 5. Szent Imre
- 9. Lateráni bazilika felszentelése
- 10. Nagy Szent Leó pápa
- 12. Szent Jozafát vértanú
- 13. Magyar Szentek és Boldogok

Rózsafüzér

A rózsafüzér imádság az evangélium rövid összefoglalója. Az Üdvözlégy Mária kezdetű ima litániaszerű ismétlése elmélkedésre indít, s ugyanakkor felemeli lelkünket. A rózsafüzér elősegíti a szemlélődést, a belső béke, harmónia kialakítását a szív emelkedettségét.

Mária viszonya a valósághoz egészen egyedülálló, mert nem húz határokat. Pontosabban, számára Isten a valóság. Gyermekeit figyelve az Atya akaratát látta megvalósulni.

Szűzanyánk mind a mai napig arra hív minket, hogy a rózsafüzért imádkozva, a titkokban szemléljük az Atya akaratát. Mert az olyan titok, amit a valóság, azaz

maga az életünk nap mint nap fölfedhet nekünk. Jóllehet, ami megtörtént, azon már ő sem változtathat, de ami még nem ment végbe, az lejátszódhat úgy is, ahogy Krisztussal és Máriával megtörtént:

Atyám, a te kezdedbe ajánlom lelkemet.

Hirdetés

Kapható az új, 2013-es Sümegi Ferencs Kalendárium 450 Ft-os áron.

*****
Szentmise intenciókat (miseszándékokat) lehet íratni a sekrestyében.
*****

Rendházunkba új testvér érkezett szeptembertől.

Fr. Kálmán Bertalan eleddig a Mátraverebély-Szentkút-i Nemzeti Kegyhelyen teljesített szolgálatot a ferences közösségbe. Elöljárói döntése nyomán ezentúl a sümegi, és a sümegre zarándokló hívek lelkipásztori szolgálatát látja el.

**Sarlós Boldogasszony Ferences Kegyetemplom,
Sümeg, Szent István tér 7.**

Telefon: 87/352-983

E-mail: sumegikegy@gmail.com

Web: www.sumeg.ferencesek.hu

A kiadásért felel: P. Barsi Balázs OFM

Szerkesztette: P. Hesz Dénes ofm